

ÁGOSTON TAMÁS

Borbély Szilárd

*Az étkezőkocsiban ül.
Fehér nadrágban kortyolgatja a fekete teát,
udvarias zakóban könyvet olvas.
Emberek cserélődnek az asztaloknál,
az álmosító kattogás függönye mögött.
Hirtelen feleszmél, mint akit hasba rúgtak.
Fut valami a tájban, valami öreg és idegen,
ráncos kicsi kezét a csillámló ablakra nyomja
kívülről. Ő csak nézi. Nem tudom, miért, kiért,
mióta már. Ez a munkája, neki adatott ez a nézés.
Lehet élő, lehet holt, a kettő keveréke.
Mint ő, aki lerakja most a csészét,
le az örvénylő terítőre, az ideges művirág
mellé. A csésze üres, az étkezőkocsi üres,
elementek a pincérek is. Nem ül senki a vonaton.
Már csak ketten robognak, ő meg a keverék.
Nincs arca, csak libegése.*

Gumicukor

*Az úttesten fekszem,
most kezdek lassan emelkedni.
Apám a kapuban mereng,
kártyalapokat kever az apadó fényben.
Anyám a szárítókötélen fuldokló ruhák közt áll.
Feltornyozott haján átvillan a Nap.
Bátyám rendőrért kiált,
majd a szájára üt, mint aki rosszat mondott.
Ajtók nyílnak. Ablakok tárulnak.
Fut az utca, mint lábasból a tej.
Nénik totyognak felém palacsintasütővel,
bácsik favonalzóval. Az arcom fölé hajló rendőr
kezeiben aranyló gumicukorra lényegül
az ütésre emelt bot. Futva érkezik a pap,
hogy megtörje az arcomat, mint egy kenyeret,
amelyet szét kell osztani végre.*

Kút

*Azt reméltem, szoba vagyok,
hűvös, mégis napsütött,
mint egy örök kézfogás.
Most már tudom,
hogy csak egy kiszáradt kút,
abonnan nem lehet kimászni.
Kígyó tekereg bennem, mert mély vagyok,
túl mély abhoz, hogy hangom legyen.
Egy kisfiút őrzök, aki az édesanyját
hívogatja. Nem tudom, mi történt az asszonnyal,
miért jobázkodott kendő a fején.
A kisfiú sír, aztán hallgat, aztán megint sír.
Félek, hogy elnémul egyszer, mint az ég,
amelyet valaki felgöngyölt és elvitt.*

Hadsereg

*Lángoló járókeretbe kapaszkodva
közeledsz felém. Megfeketedett arcodból
kiragyognak hibátlan fogaid.
Tudom, hogy beszélnünk kellene végre
egymással. Hátrálok, mint a hadsereg,
amely véletlenül nem hozott magával muníciót
az elsöprő győzelemhez.*

Róka

*Csendes kastély.
Kavicsos parkjában fehér zongora áll.
A zongorán kitömött róka billeg.
A lehangolt cselédség a rókát bámulja egész nap.
A férfiak kezében piros poroltó,
a nők késeket, lábasokat, repedt poharakat tartanak.
Este hazamennek, asztalhoz ülnek, várják az éjfélt.
Éjfélkor fáklyát gyújtva végigvonulnak a kastélyon,
libasorban, ahogy mindig.
Megállnak a szénakazal előtt,
ahol a béna uraság hever nyitott szemmel,*

*szuszogva. Ráncos arcán megölik a pókokat,
megcsókolják egyenként a homlokát.
Másnap reggel megint a rókát nézik.
A róka szembogara párásan csillog, mintha élne.
Az uraság szerint egyszer megmozdul majd,
s akkor a kastély, a park, a zongora
becsukódik, mint egy szomorú könyv,
amelyben büntetlenül öltek meg valakit.*

SZÉKELY SZABOLCS

15.

*Egy folyóról meséltél a múltkor, hogy olyan, mint itt az utca.
Halforgalom szorgos, végtelen körútja, utcabossza.
Nem szabad kilépni, mondják, forgalomban szigetnyi járda.
Mindig feléd indultam el, mindenképp jó irányba.
Szint alatt gyilkos halak a szag felé, hogyha úsznak.
Vérszagra gyűlnek és nagy rajuk még nagyobbra duzzad.
Én vagyok mindegyik hal, az is, amelyik nem én:
így ringatja el magát, akit a víz nem nevez nevéen.
Végtelen körút, sziget, szorgos halforgalom.
Sok beszédem közt hová tart egyetlen mondatom.
Iránya nincs és szíve nincs, dühös, dugóban áll,
türelme sincs, mert késni fog, vesztegel, dudál,
dühös, mióta késni fog, mert áll csak, vesztegel,
mondat, nem is kell mondani, csak kezdődjön végre el.*

24.

*Póráztól sebes a farkasok nyaka.
Szűkül és ugrál, szűkül és ugat,
ilyen a farka, szimata van, szaga,
szakadnának, rágják a szíjukat,
ezt álmodtam, hogy fogatlanok,
és ami fogja őket: ökölnyi kéz,
ötujjas, szelíd csillagod,
csahos éjszaka, ragyogó ébredés.
Ablakot nyitok, az utca részeg.
Nem is: te vagy az, aki nézed.
Erre gondolok, te legyél inkább.*